

Arrest

nr. 59 431 van 8 april 2011
in de zaak RvV X / II en RvV X/II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat M. TREMMERY en haar advocaat M.- C. FRERE loco J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA die beiden verschijnen voor de verzoekende partij en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Avaarse origine met vaste verblijfplaats in Dagestan (Russische Federatie). U woonde al sinds 1999 met uw ouders in Astrakhan (Russische Federatie), maar bleef geregistreerd in Dagestan. U was lid van de geloofsgemeenschap van Astrakhan onder leiding van Ayub Omarov. In 2000 huwde u met een Avar, Magomedov Ali-Sultan (OV 5.686.578). U scheidde van hem en huwde in 2004 met Rassul Nasrulayev, die zoals u afkomstig was van Dagestan en eveneens lid was van de geloofsgemeenschap. Rassul werd, net zoals andere mannen van de geloofsgemeenschap, volgens u verschillende keren gearresteerd en meegenomen. In 2004 werd hij hierbij erg geslagen. Hierna werd hij ernstig ziek. Hij kreeg kanker. Uw ouders, broers en zus vertrokken omwille van de problemen die zij kenden in Astrakhan naar België, samen met uw dochter Maryam Magomedova (OV 5.686.578), waar zij asiel aanvroegen. U bleef alleen achter met uw echtgenoot

omwille van zijn medische toestand. In 2008, toen agenten uw man opnieuw wilden meenemen, verzette u zich. Men duwde u tegen uw arm. Uw man werd zodanig ziek, dat men hem niet meer kwam lastigvallen. Op 25 juli 2009 overleed uw man aan de gevolgen van zijn ziekte. U verbleef nog enkele maanden bij uw schoonouders in Astrakhan en vertrok tenslotte op 4 mei 2010 richting Moskou, naar uw oom Magomed-Said. Op 5 mei 2010 reisde u met een vrachtwagen mee naar België, waar u op 9 mei 2010 asiel aanvraagde bij de Belgische autoriteiten. U bent in het bezit van een geldig Russisch binnenlands paspoort.

B. Motivering

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat de situatie voor moslims in de Russische Federatie uiteenlopend is. Afgezien van de Noordelijke Kaukasus, blijkt dat moslims die door de Russische autoriteiten als niet-traditionele moslims worden beschouwd, weliswaar in het oog worden gehouden door de autoriteiten, maar dat zij niet a priori vervolgd worden. In hoeverre een moslim die als niet-traditioneel wordt beschouwd, slachtoffer zou zijn van vervolging, dient dan ook individueel beoordeeld te worden.

Uit uw verklaringen blijkt dat u door de Russische autoriteiten vervolgd zou worden omwille van het feit dat uw man R.N. (...) tot de geloofsgemeenschap van A.O. (...) in Astrakhan behoorde. Er dient echter vastgesteld te worden dat u uw problemen niet aannemelijk heeft weten te maken, noch aan de hand van documenten, noch aan de hand van uw verklaringen.

Eerst en vooral dient er immers op gewezen te worden dat u verklaarde zelf nooit enig probleem gekend te hebben omwille van uw geloof in de Russische Federatie (CGVS p.3-4). U haalde enkel problemen aan die uw man zou ondervonden hebben omwille van zijn geloof en stelde dat dit de onmiddellijke aanleiding was voor u om het land te verlaten (CGVS p.3). U kon echter geen enkel begin van bewijs neerleggen omtrent de problemen die uw man ondervonden zou hebben in de Russische Federatie. Zo legde u geen enkel document neer betreffende zijn overlijden of de reden van zijn overlijden, zijn activiteiten of enig ander document dat een aanwijzing of een verwijzing zou kunnen bevatten naar zijn problemen. Bovendien bleef u bijzonder vaag in uw verklaringen omtrent de problemen die uw echtgenoot zou ondervonden hebben. Zo wist u niet precies hoe vaak uw echtgenoot werd meegenomen en wanneer dit precies gebeurde. U denkt dat hij geslagen werd tijdens zijn arrestaties omdat zijn lichaam blauwe plekken vertoonde, maar deze conclusie is, zoals uit uw verklaringen duidelijk blijkt, slechts gestoeld op een vermoeden en niet op objectieve feiten (CGVS p. 2). U kende evenmin de aanleiding voor zijn arrestaties, aangezien hij u nooit iets verteld zou hebben (CGVS p.2). U wist ook niet wat de ordediensten precies van hem wilden toen ze hem arresteerden (CGVS p.3). U verklaarde dat uw echtgenoot sinds 2004 tot 2008 op regelmatige basis opgepakt en meegenomen werd door de Russische autoriteiten omwille van zijn religie, maar u kon dit op geen enkele manier hard maken of met enig bewijs staven. Voorts beweerde u dat uw echtgenoot zelfs kanker zou gekregen hebben als gevolg van de slagen (CGVS p.1-2), maar u kon ook deze bewering op geen enkele manier onderbouwen. Door uw gebrekkige kennis hieromtrent en door een manifest gebrek aan bewijzen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Daarnaast dient er nog op gewezen te worden dat u na het overlijden van uw echtgenoot, omwille van wiens problemen u verklaarde het land te hebben moeten verlaten, nog 10 maanden in de Russische Federatie bent gebleven alvorens internationale bescherming te zoeken, wat moeilijk te rijmen valt met de ernst van de door u aangehaalde vrees voor vervolging. Tenslotte dient nog vastgesteld te worden dat u uw Russisch internationaal paspoort niet kon voorleggen. U verklaarde dat u dit paspoort naar uw oom had gestuurd in Moskou en dat u verder niet wist wat ermee gebeurd was (CGVS p.6). Ook op de vraag waarom het dan precies naar uw oom gestuurd moest worden, moest u het antwoord schuldig blijven. Door het niet kunnen voorleggen van uw internationaal paspoort, uw reisdocument bij uitstek, ontstaat echter het vermoeden dat u dit document bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over een eventueel verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient dan ook geconcludeerd te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De documenten die u ter staving van uw asielrelaas nog voorlegde, zijnde de geboorteakte van uw dochter en uw binnenlands Russisch paspoort, kunnen bovenstaande conclusie niet wijzigen aangezien zij louter persoonsgegevens bevatten, dewelke hier niet ter discussie staan. Het attest dat u nog voorlegde van de organisatie Tabane en dat vermeldt dat u bij een psychologe in behandeling bent, handelt over uw mentale toestand. Het bevestigt dat u een depressie had en stress kreeg omwille

van de moeilijke levensomstandigheden die u kende, zoals het vertrek van uw familie en uw dochter, waarvan u melding maakte tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal (CGVS p.6: "Ja, omwille van het vertrek van mijn ouders en van mijn dochter. Niets anders."). Het feit dat uw mentale toestand mogelijks de exacte weergave van de feiten tijdens het gehoor zou kunnen beïnvloeden, zoals werd aangegeven in het attest, kwam echter nergens in het gehoor tot uiting. Bovendien dient opgemerkt te worden dat u pas op het einde van het gehoor met dit attest op de proppen kwam (CGVS p.8) en dat u op geen enkel eerder moment tijdens het gehoor melding maakte van dit attest, noch van uw mentale problemen of van de behandeling die u hiervoor ondergaat. Bijgevolg kan dit attest de hiervoor gestelde appreciatie van uw asielaanvraag evenmin wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De Raad stelt vast dat tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen inzake voornoemde P.T. (...) , beroep werd aangetekend bij verzoekschrift van 17 februari 2011, ingediend door advocaat M. TREMMERY en gekend bij de Raad onder dossiernummer 66.746. Bij verzoekschrift van 14 januari 2011, ingediend door advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA en gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder dossiernummer 66.833, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers 66.833 en 66.746 samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de beginselen van behoorlijk bestuur met name de materiële motiveringsplicht. Tot slot voert verzoekster een schending aan van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

3.1.1. De motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van voormelde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' houdt in dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. De beslissing is uitgebreid gemotiveerd, zodanig dat niet tot een onevenredigheid tussen beide kan besloten worden. Het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en het artikel 62 van de Vreemdelingenwet zijn niet geschonden.

Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoekster louter kritiek heeft op de inhoudelijke juistheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht moet worden onderzocht.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en die uit de beslissing zelf of uit het administratief dossier blijken. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar en feitelijk juist zijn en de beslissing in rechte kunnen dragen en verantwoorden.

3.1.2. Wat betreft de weigering van de hoedanigheid als vluchteling laat verzoekster gelden dat haar opmerkingen niet van die aard zijn dat haar asielrelaas in twijfel dient te worden getrokken.

Omtrent haar eigen problemen benadrukt verzoekster dat zij op geen enkel ogenblik heeft gesteld dat zij geen problemen kende omwille van haar geloofsovertuiging en dat zij juist melding maakte van problemen met de politie en overheidsdiensten. Verder licht zij toe dat ze veel minder in het openbaar trad dan haar man waar door haar kans op arrestatie kleiner was en dat ze in een totaal isolement leefde uit schrik voor arrestaties en zij enkel kon overleven door de bescherming van haar echtgenoot. Verzoekster verwijst naar stuk 12 *'Niet traditionele islam'* dat zich in het administratief dossier bevindt.

Wat betreft de problemen van haar echtgenoot argumenteert zij dat ze duidelijk en gedetailleerd de arrestatie kon navertellen en het overduidelijk is dat de reden van de arrestatie zijn lidmaatschap van de geloofsgemeenschap was. Verzoekster meent dat de verwerende partij onterecht stelt dat door het feit dat zij de overlijdensakte van haar man niet heeft voorgelegd, zij geen begin van bewijs voorlegt aangaande haar moeilijkheden. Dit document heeft volgens verzoekster geen uitstaans met de vervolging en is dus geen bewijs van zijn problemen en zij merkt eveneens op dat de verwerende partij nooit gevraagd heeft naar het voormelde document. Gelet op de bestreden beslissing heeft verzoekster dan ook het initiatief genomen om al het mogelijke te doen om dit bewijsstuk op te vragen. Verzoekster laat gelden dat zij dit document zal voorleggen van zodra zij dit ontvangt. Vervolgens benadrukt verzoekster dat het feit dat haar echtgenoot gewond werd vrijgelaten aantoonde dat hij gefolterd werd en dat dit dus een objectief bewijs is en geen vermoeden. Tot slot benadrukt verzoekster dat haar man om haar en het gezin te beschermen geen gedetailleerd verslag gaf van de folteringen en de arrestaties en zij wijst er op dat dit past binnen hun cultuur aangezien de man als gezinshoofd de last op zijn schouders neemt en er dus geen overleg is met de echtgenote of de kinderen. Volgens verzoekster dient men dan ook rekening te houden met de specifieke kenmerken van haar cultuur en mag men niet alleen vanuit Westerse standpunt oordelen.

Verder laat verzoekster gelden dat zij nooit heeft beweerd dat haar echtgenoot kanker kreeg omwille van de arrestaties, maar zij er wel van overtuigd is dat zijn gezondheidssituatie door de slagen, folteringen en het gebrek aan verzorging tijdens de arrestaties achteruit ging en zijn gebrek aan weerstand uiteindelijk tot zijn dood leidde.

Wat betreft haar verblijf in de Russische Federatie licht verzoekster toe dat zij een rouwperiode diende te eerbiedigen en stelt dat dit belangrijker is dan haar veiligheid. Ze stelt verder dat ze nadien direct het land heeft verlaten, maar dat het tijd en geld kostte om een vlucht te organiseren. Tot slot wijst verzoekster er op dat zij in de maanden dat zij ondergedoken bij haar schoonouders leefde geenszins op straat kwam.

Verder laat zij gelden dat er geen twijfels bestaan omtrent haar identiteit daar zij een nationaal paspoort kon voorleggen. Haar internationaal paspoort diende haar oom te overhandigen aan de smokkelaar die zo de veiligheid van de vluchtelingen wilde garanderen, wat volgens verzoekster de handelswijze is die eveneens tot uiting komt in het overgrote deel van de vluchtverhalen.

Wat betreft haar medische toestand meent verzoekster dat de interviewer niet kan beoordelen of de zwakke gezondheidstoestand al dan niet invloed heeft gehad op het verhoor. Zij benadrukt dat een medicus van oordeel was dat dit wel degelijk haar verhoor beïnvloedde en dat dit ook werd geattesteerd en de verwerende partij zich niet in de plaats kan stellen van een medicus. Verzoekster wijst erop dat uit het medische attest blijkt dat zij depressief is en mentaal zwak waardoor zij zich moeilijker kon concentreren en het heel wat minder evident is om gedetailleerde verslagen te geven. Het feit dat men pas op het einde van het interview vroeg of zij documenten kon voorleggen is volgens verzoekster de enige reden dat zij pas op dat ogenblik het attest voorlegde.

Verzoekster concludeert dan ook dat zij wel voldoet aan de voorwaarden van het artikel 1 van de Conventie van Genève en ook aan het artikel 52 van de Vreemdelingenwet. Na een theoretische uiteenzetting over de criteria van de gegronde vrees voor vervolging herhaalt zij wederom haar asielaanvraag en argumenteert dat er duidelijke aanwijzingen zijn dat zij vervolgd werd om haar geloof en dat haar vrijheid en haar fysieke welzijn bedreigd werden. Zij laat verder gelden dat het evident is dat zij geen bescherming van haar land van herkomst kon inroepen.

3.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs

zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Toronto-Vancouver, Butterworths, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade te toetsen betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.1.4. De Raad wijst er vooreerst op dat artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.. Artikel 48/3 §1 verwijst uitdrukkelijk naar deze bepaling derhalve wordt voormelde bepaling in dat kader onderzocht.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 52 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, merkt de Raad op dat de Commissaris-generaal geen toepassing heeft gemaakt van dit artikel. Verzoekster kan de schending van dit artikel dan ook niet dienstig aanvoeren.

3.1.5. De Raad wijst er vooreerst op dat waar verzoekster zich beperkt tot het herhalen van haar asielrelaas en uiting geeft dat zij niet akkoord is met het oordeel van de bestreden beslissing dit op zich niet voldoende is om de concrete motivering van de bestreden beslissing te weerleggen.

Uit het verhoorverslag van 23 september 2010 blijkt dat verzoekster wel degelijk verklaarde dat zij door de problemen van haar echtgenoot omwille van zijn geloof vervolgd werd door de Russische autoriteiten en haar land ontvlucht was (verhoorverslag pagina 3 en 4). Op de vraag of zij zelf problemen kende omwille van het feit dat ze zich bekeerd had, antwoordde verzoekster: *“Nee, ik persoonlijk niet.”* Gelet op hetgeen verzoekster verklaarde tijdens het verhoor van 23 september 2010 is het volgende onderdeel van de bestreden beslissing niet foutief: *“Eerst en vooral dient er immers op gewezen te worden dat u verklaarde zelf nooit enig probleem gekend te hebben omwille van uw geloof in de Russische Federatie (CGVS p.3-4). U haalde enkel problemen aan die uw man zou ondervonden hebben omwille van zijn geloof en stelde dat dit de onmiddellijke aanleiding was voor u om het land te verlaten (CGVS p.3).”*

Het gegeven dat verzoekster in isolement leefde en het risico op arrestaties kleiner was doet eveneens geen afbreuk aan de voormelde vaststelling. Uit de uiteenzetting zoals weergegeven in het verzoekschrift van 17 februari 2011 blijkt bovendien dat verzoekster zelf aangeeft te zijn aangepakt door de politie op het ogenblik dat zij zich verzette tegen de arrestatie van haar doodzieke man. Zij geeft dus in haar verzoekschrift opnieuw aan dat haar problemen gerelateerd zijn aan de problemen van haar echtgenoot. De vaststelling dat de problemen van verzoekster gerelateerd zijn aan de problemen van haar echtgenoot ligt in de lijn de verklaringen van verzoekster zelf.

Wat betreft de verklaringen van verzoekster aangaande de arrestaties van haar echtgenoot wijst de Raad op de bewijslast die rust op de asielzoeker. Verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het relaas van verzoekster niet geloofwaardig achtte daar zij zeer vaag bleef omtrent de problemen die haar echtgenoot zou hebben gekend. Uit het verhoorverslag blijkt dat verzoekster inderdaad zeer vaag bleef omtrent de arrestaties van haar echtgenoot. Verzoekster stelt dat haar man na de arrestaties blauwe plekken had, dat hij niets vertelde, maar dat zij het wel wist (gehoor, p. 2). Verzoekster kan niet vertellen hoe vaak hij werd gearresteerd, op welke tijdstippen en wat de precieze aanleiding was van deze arrestaties. Dit betreffen toch elementen die tot de kern behoren van het asielrelaas van verzoekster. Verzoekster betwist dit niet, maar voert als verschoningsgrond aan dat in haar cultuur de man als gezinshoofd alle lasten draagt en er niet wordt overlegd met kinderen of echtgenoot. Gelet op de ernst van de problemen, met name verschillende arrestaties en foltering kan deze verschoningsgrond niet worden aangenomen ter rechtvaardiging van de zeer vage verklaringen van verzoekster, te meer verzoekster dit post factum aanvoert en niet heeft gemeld aan de commissaris-generaal tijdens haar verhoor

Verder merkt de Raad op dat verzoekster inderdaad verklaarde dat haar echtgenoot kanker kreeg door de slagen en verwondingen (verhoorverslag p. 1 en 2). Het niet neerleggen van een overlijdensattest van haar echtgenoot en de betwisting of verzoekster al dan niet bedoelde dat de gezondheidssituatie van haar echtgenoot verslechterde door de arrestaties, is hoe dan ook niet doorslaggevend voor de beoordeling van haar asielaanvraag, daar dit geen afbreuk doet aan de vaststelling dat verzoekster zeer vage verklaringen aflegde aangaande de arrestaties van haar echtgenoot en zij ook geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd die betrekking heeft op de kern van haar asielrelaas.

Het feit dat verzoekster nog tien maanden in de Russische Federatie verbleef alvorens internationale bescherming te zoeken en zij in haar verzoekschrift stelt dat zij een rouwperiode diende in te lassen die belangrijker was dan haar veiligheid en een vlucht organiseren tijd en geld kost, kan de Raad niet overtuigen. Volgens haar verklaringen diende zij een rouwperiode te eerbiedigen van vier maanden (gehoor p. 6). Mede gelet op de vage verklaringen die verzoekster aflegde en het feit dat zij geen enkel begin van bewijs heeft neergelegd en zij daarenboven pas na tien maanden is vertrokken tast dit op ernstige wijze de geloofwaardigheid aan van het relaas van verzoekster daar dit niet strookt met de ernst van de problemen die verzoekster aanvoert.

Naast de voormelde vaststellingen is het eveneens onduidelijk op welke wijze en op welk moment verzoekster uit haar land van herkomst is vertrokken, daar zij geen internationaal paspoort neerlegde. Tijdens het verhoor van 23 september 2010 verklaarde verzoekster dat zij haar paspoort naar haar oom had gestuurd en dat ze niet wist waarom dit moest en wat er nu met haar paspoort was gebeurd. De verklaring die verzoekster nu stelt in haar verzoekschrift, met name dat dit een standaardprocedure is opdat de smokkelaar de vluchtelingen in veiligheid kon brengen is aldus een post factum bewering die niet van die aard is om de conclusie van de commissaris-generaal te weerleggen. Het ontbreken van identiteits- en reisdocumenten, zonder dat daarvoor een aannemelijke reden aanwezig is, ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Wat betreft de medische problemen die verzoekster aanhaalt en de verwijzing naar het medische attest die zij heeft neergelegd dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit het attest blijkt dat de psychologe oordeelde dat de angst van verzoekster een invloed zou kunnen hebben op de exacte weergave van de feiten, maar niet stelt dat dat dit wel degelijk haar verhoor beïnvloedde en dat dit ook werd geattesteerd. Verzoekster stelt dat de verwerende partij zich niet in de plaats kan stellen van een medicus. De Raad stelt vast dat het getuigschrift bijzonder summier is, niet nader bepaalt waarop deze besluiten gebaseerd zijn, maar poneert dat de angstige depressieve staat van verzoekster zeker te maken heeft met de talrijke moeilijke gebeurtenissen die zij in haar leven meemaakte. Door de bewijswaarde van het getuigschrift te beoordelen stelt de verwerende partij zich niet in de plaats van een medicus, maar vervult zij haar opdracht van beoordeling van alle elementen van het dossier. De Raad benadrukt dat het medisch attest in casu enkel een ondersteunende werking heeft, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermag dit documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. In casu biedt dit getuigschrift geen voldoende verklaring voor de vaagheid van de verklaringen van verzoekster met betrekking tot de vervolging van haar echtgenoot of haar verblijf in haar land van herkomst na het overlijden van haar echtgenoot.

Wat het medische attest betreft meent de Raad dat dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de verzoekende partij haar aandoening opliep is. De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen aandoeningen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de aandoeningen werden opgelopen (RvS 10 juni 2004, nr. 132.261; RvV 11 juni 2008, nr. 12.474; RvV 10 oktober 2007, nr. 2468). Het neergelegde attest is geen bewijs van de aangehaalde feiten van vervolging.

Uit het verhoorverslag van 23 september 2010 blijkt dat het interview op normale wijze is verlopen en dat verzoekster tijdens het gehoor geen gewag gemaakt heeft van haar mentale gezondheidstoestand behalve op spontane wijze op het einde van het interview onder de vorm van het voorleggen van bovenvermeld attest van de psycholoog. In tegenstelling tot wat verzoekster in haar verzoekschrift stelt gebeurde dit spontaan voor dat de verwerende partij vroeg of verzoekster iets toe te voegen had aan haar relaas (gehoor, p. 8 en 9).

3.2. Aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat er sprake is van een schending van het artikel 48/5 (het is aannemelijk dat verzoekster wenst te verwijzen naar artikel 48/4) van de Vreemdelingenwet en dat er zwaarwegende gronden zijn dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade en zij zich niet onder bescherming van haar land kan stellen verwijst verzoekster naar de bovenstaande uiteenzetting en besluit dat zij minstens gerechtigd is op de subsidiaire beschermingsstatus.

Er werd geoordeeld (zie hoger) dat verzoeksters relaas ongeloofwaardig is

Verzoekster kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van de Vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker voert ook geen andere elementen aan waaruit zou kunnen worden besloten tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet. Er zijn geen elementen in het administratief dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Bij gebrek aan toepassing van het artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet dient men eveneens niet over te gaan tot een beoordeling van dit artikel 48/5

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 wordt niet toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoekster geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoekster geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. S. QUINTENS

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

G. de MOFFARTS